E. G. GULIN

Armahdettu syntinen

SNKL

ARMAHDETTU SYNTINEN

E. G. GULIN

TOINEN PAINOS

SUOMEN
NUORTEN KRISTILLINEN LIITTO
HELSINKI

RAUMA
O. Y. LÄNSI-SUOMEN KIRJAPAINO
1945

RAJATON KUTSU

Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.
Matt. 11: 28.

Monet äänet kutsuvat aikamme ihmisiä ja esittelevät heille ohjelmiaan. Paljon luvataan ja suurella äänellä väitetään parannuksia saatavan aikaan. Mutta näiden maailmanparantajien ohjelma on sittenkin syvempää pohjaa vailla.

Toiset pauhaavat uudesta yhteiskunnallisesta lainsäädännöstä, joka muka muuttaa elämän koko laadun, mutta eivät muista, että ihmissydämen muuttuminen on vielä tärkeämpi, niin tärkeä ja hyvä asia kuin uusien lakien aikaansaaminen onkin. Toiset taas vaativat uutta moraalia, jonka tulisi pelastaa kansojen elämä. Mitä uudistuksia ehdotettaneekin, aina on lopulta kysymys ihmispuuhasta, joka jo lähtökohdassaan on täysin rajoitettua ja syvemmältä katsoen voimatonta.

Kaikkien maisten äänten keskeltä kantautuu korviimme sen Mestarin kutsu, jolla on valta kokonaan muuttaa elämämme. On kuin hän erityisesti tuntisi

juuri meidän ajankohtamme ihmiset, kun hän meitä puhuttelee "työtätekevinä ja raskautettuina" olentoina. Totisesti: juuri sellaisia me olemme, tämän hetken suomalaiset, emmekä vain me, vaan monet suuremmatkin kansat.

Juuri meitä hän kutsuu ja luoksensa houkuttelee, ei pakolla, vaan vapaaehtoisesti. Ei koskaan hän ketään tahdo väkisin luokseen eikä myöskään jo voittamiansa väkipakolla luonansa pidättää. Kun suuret joukot hänestä vierautuivat, kysyi hän omiltansa: "Ettekö tekin tahdo mennä pois?" Ovi on avoinna hänen luotaan, niinkuin se on avoinna myös hänen luoksensa. Mutta on kuin me tämän ajankohdan lapset entistä suuremmalla syyllä yhtyisimme Pietarin vastaukseen: "Herra, kenen tykö me menisimme, sinulla on iankaikkisen elämän sanat."

Niin juuri: elämää hänellä on meille annettavana, iankaikkista elämää. Hän yksin voi puhdistaa pahan ja levottoman omantuntomme, joka on kaikista raskaista asioistamme raskain. Hän julistaa meille rauhansa ja vakuuttaa, että meitä kaikkien vastuksiemme keskelläkin ympäröi Jumalan uskollinen isänrakkaus. Jeesus itse on panttina siitä, että Jumala tahtoo ottaa meidät, katuvat syntisraukat, tälläkin hetkellä armoihinsa, että hän tekee meidät lapsiksensa, joitten tahrat hän pesee pois juuri nyt toiminnassa olevalla anteeksiantamuksellansa.

Tämän asian uskominen on kaikkein vaikeimpia läksyjämme. Oma ylpeä minämme koettaa uskotella, että kyllä minä vielä omillakin voimillani toimeen tulen, niin ettei tarvitse armoon turvautua. Tahi toi-

sella taholla on sielunvihollinen kuiskaamassa korvaamme, että ei tuo ilosanoma sinulle kuulu, se kuuluu vain niille ihmisille, joitten synnit ovat pienemmät ja kauniimmat kuin sinun. Näin kaikki tahtoo meiltä riistää pääsemisen siihen sielun lepoon, johon Jeesus omalla vallallaan meitä kutsuu. Jos joku lukijoistani ahdistettuna kysyy, saako hänkin täysin varmasti uskoa syntinsä anteeksi ja omistaa itselleen Jumalan lapsen oikeudet, niin kuulkoon hän, mitä Luther tällaiselle kysyjälle vastaa: Sinä et ainoastaan saa sitä uskoa, vaan sinun tulee se uskoa. Ellet sitä usko, niin sinä pilkkaat Jumalaa ja häpäiset hänen sanansa, kun et luota häneen, joka sanassaan nämä lupaukset juuri sinulle tarkoittaa.

Tähän anteeksiantamuksen suureen lepoon Jeesus vie omansa. Ja samalla hän päästää heidät kaikesta väärästä huolesta ja kaikesta pelosta. Tapasin äskettäin suuren helsinkiläisperheen äidin, joka kertoi, että heidän kodissaan on selvitty eräästä tämän ajan suuresta huolesta hyvin yksinkertaisesti Jeesuksen opettamalla tavalla: kun elintarpeita on niukasti eikä tiedetä, mistä ottaa esiinpantavaa, on otettu käytäntöön ruuan siunaaminen, eikä leipää ole puuttunut.

Ei Jeesus kutsu omiansa jäämään siihen lepoon, jonka hän heille tarjoaa. Hänen koko sanomansa on täynnä toimintaa: "Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle ja kuinka soisinkaan, että se jo palaisi." Jumalan uuden valtakunnan puhdistavaa ja jumalattomuutta hävittävää tulta hän tahtoo levittää keskuuteemme ja siihen työhön hän ottaa meidätkin aseikseen. Elämä on muuttuva kaikilla aloilla,

mutta ehtona on, että pysymme lähellä häntä, joka on tämän uuden elämän ainoa todellinen lähde.

Evankeliumien ulkopuolella on säilynyt eräs Jeesuksen lausuma sana, joka ei ole päässyt Uuteen testamenttiin. Jeesus sanoo: ”Joka on minua lähellä, se on tulta lähellä.”

Tähän hän meitä kutsuu: lähelle tulen lämpöä, lähelle tulen puhdistusta, joka hävittää pois kaiken vanhan ja syntisen saastan olemuksestamme, lähelle tulen voimaa, joka sytyttää sydämemme uuteen palvelukseen.

VARHAIN

Herra, varhain sinä kuulet minun ääneni, varhain minä valmistan sinulle uhrin ja odotan. Ps. 5: 4.

Hurskaan miehen laulussa esiintyy kahdesti sana ”varhain”. Siinä sanassa sykkii eräs kaiken hengellisen elämän valtasuonista. Jumalan sana kehoittaa meitä tekemään kaiken varhain. Sielumme vihollinen rakastaa toista sanaa, ”myöhään”. Kohtalonomaista kaameutta on varsinkin sanoissa ”liian myöhään”. Pelastus voi tulla liian myöhään, kysymys kääntymisestä ja elämänmuutoksesta voi herätä liian myöhään. Ihminen voi himoissansa kuluttaa siinä määrin kaikki mahdollisuutensa loppuun, että omatunto on kova kuin kivi ja sydän paatunut.

Sen vuoksi Pyhä Sana kertoo ihmisistä, jotka ovat aamulla varhain liikkeellä. Tämän maailman lapset valvovat myöhään ja kokevat sanojensa mukaan innoituksensa vasta yöjuhlissa. Jumalan omat taas ovat virkeimmillään aamulla, jolloin tämän maailman häly ei heidän korviinsa vielä kantaudu. Silloin heidän korvansa teroittuvat kuuntelemaan Jumalan puhetta hänen sanastaan ja silloin heidän sydämensä on avoinna saamaan hänen sanastaan virvoittavaa aamukastetta. Silloin he myös levon virvoittamasta sielustaan esittävät taivaan Isälle kaikki tarpeensa alkavan päivän varalle.

Tällaisista varhaista aamuvartiota pitävistä opetuslapsista kerrotaan Raamatussa monin paikoin. Eräskin heistä lausuu: "Herra herättää minut aamu aamulta, herättää minun korvani kuulemaan opetuslasten tavalla." Mitä tässä on muuta sanottu, kuin että Jumala jo silloin, kun suloinen aamu-uni vielä maistuisi makealta, jo herättää omansa! Mihin? Kuuntelemaan, mikä sille päivälle on Jumalan hyvä ja otollinen tahto.

Juuri näin vielä nykyäänkin Herralla on kaikkialla maailmassa ihmisiä, jotka jo silloin, kun arkiset askareet eivät vielä ole sekoittaneet häviävän yön hiljaisuutta, ovat vartiopaikoillaan puhumassa kansansa asioita ja omia asioitaan Kaikkivaltiaan istuimen edessä. Nämä ihmiset ovat Jumalan istuimelta katsottuina kuin valoisia pilkkuja maailman pimeällä kartalla.

Kuulutko sinä näihin varhaisiin sieluihin?

Heidän tuntomerkkejään on vanhan Elieserin tun-

nus: ”En minä syö enkä juo, ennenkuin olen puhunut herrani kanssa.” He eivät tartu mihinkään askareeseen, eivät edes aamulehden lukemiseen, ennenkuin ovat suoneet sielulleen aamukylvyn Jumalan sanassa. He ovat varhaisen aamun väkeä.

Heidän tunnussanansa ”varhain” koskee myös heidän tapaansa kasvattaa lapsiansa. Varhain he jo alkavat kylvää lasten ja nuorten sieluun sitä iäistä siementä, jonka on kypsyttävä kerran ylhäisiin aittoihin korjattavaksi. He tietävät, että tällä kohdalla lankeavat yhteen esi-isien elämänviisaus ja Raamatun opetus; kalevalaiset isämmekin juuri lapsia ajatellen lausuivat: ”Varhain vitsa väännettävä”.

Monet vanhemmat luulevat, että pelkästä hienotuntoisuudesta on jätettävä tämä varhainen kylvö lapsen sieluun tekemättä. He kuvittelevat olevansa kaikkein viisaimpia, kun eivät muka pienokaisille ”tyrkytä” uskontoa, vaan jättävät kaiken riippumaan siitä, miten lapsi itse aikanaan haluaa asiaan suhtautua. Mutta tällöin he tekevät saman virheen, minkä tekisi talonpoika, joka keväällä jättäisi kaikki peltonsa kylvämättä ajatellen, että ne varmaankin itsestäänkin voivat kasvaa. Ja tottahan onkin, että ne kasvavat, mutta ne kasvavat vain rikkaruohoa ja ohdaketta. Ellemme lapsen sieluun jo varhain kylvä jaloa siementä, niin vihollinen kyllä varmasti pitää huolen omasta kylvöstään.

Varhain on hyvä siemen kylvettävä, mutta varhain on myös oltava varuilla kaikkea pahaa vastaan. Tämä koskee erityisesti myös jokaisen meidän taisteluamme kiusauksia vastaan. Jollei kiusausta torjuta varhai-

sella asteella, se varmasti anastaa ylivallan sielussamme ja kukistaa meidät allensa. Miten selvästi Raamattu tässä opettaakaan meitä ottamaan tunnussanaksemme tuon saman sanan "varhain".

Kun Eevaa paratiisissa kiusattiin, hän antautui keskustelemaan kiusauksensa kanssa. Hän vastasi kiusaajan kietovaan kysymykseen. Kiusaaja tiesi, että jos Eeva vastaisi, olisi hänen pelinsä jo samalla menetetty. Kiusaaja tapansa mukaan horjutti ja vääristeli Jumalan selvää sanaa: "Onko Jumala todellakin kieltänyt teitä syömästä *kaikista* näistä puista?" Eeva ei torju tarjousta keskusteluun, vaan vastaa: "Ei suinkaan, vaan ainoastaan keskellä paratiisia olevasta puusta meitä on kielletty syömästä." Hän on vastannut kysymykseen — hän on antautunut keskustelemaan kiusaajan kanssa — ja siksi hänen lankeemuksensa on jo taattu.

Miten toisin menettelee Herra Jeesus, kun Pietari häntä kiusaa. Paras opetuslapsi varoittaa häntä lähtemästä Jerusalemiin kärsimään. Siinä on todellinen kiusaus Herralle, mutta antautumatta ollenkaan keskustelemaan Pietarin kanssa hän huomaa kiusaajan aikeet ja torjuu kiusauksen jo varhain: "Väisty taakseni, saatana, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten."

Onnellinen se optuslapsi, joka tässäkin seuraa Herran esimerkkiä. Ellemme voita kiusausta sen varhaisella asteella, emme voita sitä ollenkaan.

ESTEET POIS!

Tunteakseni hänen ylösnousemisensa voiman.
Fil. 3:10.

Kaikkein useimpien ihmisten kohdalla elämän tärkeimmäksi kysymykseksi Jumalan edessä tulee kysymys, mistä voimme saada voimaa voitokkaaseen elämään. Siksi etsimme Jumalaa, että saisimme tämän voiman.

Voiman saamiseksi yritämme tehdä kaikkemme, emmekä sittenkään sitä saa.

Ensimmäinen yrityksemme on siinä, että teemme päätöksen lakata synnistämme. Kun se ei onnistu, niin karaisemme tahtoamme ja sitten tällä lujemmalla tahdollamme teemme ankaramman päätöksen synnistä luopumiseen. Mutta sekään ei auta. Tahtomme on synnin kourissa. Se on kuin katkennut kellon jousi: vaikka sitä kuinka kauan vetää, ei kello käy.

Toinen yrityksemme on turvautuminen rukoukseen. Pyydämme Jumalalta voimaa syntimme hylkäämiseen. Mutta apua ei tule. Käytämme yhä enemmän aikaa rukoukseen. Tulos on sama. Emme saa voimaa.

Tällä kohdalla epäilykset alkavat tulla mieleen. Onko Jumalan sana tosi? Siellä luvataan kuulla rukoukset. Mutta Jumala ei kuule. Onko Jumalaa ollenkaan olemassakaan? Missä on vika?

Virhe on siinä, että Jumalan sana lupaa Pyhän Hengen voiman, joka on kokonaan muuta kuin ihmisen oman tahdon voima.

Kuka saa Pyhän Hengen voiman? Millä ehdoilla Jumala sen ihmiselle antaa?

Raamattu sanoo selvästi, että Jumala antaa Pyhän Henkensä vain omillensa. Vain niille, jotka ovat kokonaan Hänelle antautuneet. Niin kauan kuin ihminen vielä yrittää tulla jollakin tavoin omillansa toimeen, hän ei voi kokea tämän lupauksen toteutumista. Pyhä Henki annetaan vain sellaiselle, joka on tehnyt omien voimiensa täydellisen vararikon, joka on "särkynyt". Jumala vuodattaa tämän rajattoman voimansa vain särkyneeseen astiaan. Ellei Hän ole saanut kitketyksi pois kaikkia suuria "luuloja" itsestämme, emme voi kokea uuden, Pyhän Hengen voiman vaikutusta.

Tämän vuoksi Jumala kysyy kaikkein ensiksi sitä, olemmeko ehdoitta ja kokonaan antautuneet Hänelle. Olemmeko täydellisesti Hänelle antautuneet? Raamattu sanoo: "Jumala antaa Pyhän Hengen niille, jotka häntä tottelevat" (Ap. t. 5:32). Kuinka voisi totella Jumalaa, ellei ensin ole Hänen omakseen antautunut?

Voiman saamiseksi on siis tehtävä oman pienen tahdon lentokoneesta laskuvarjohyppy Jumalan suureen, huimaavaan avaruuteen. Silloin on pian käyvä ilmi, että tämä hyppy viekin Jumalan lujalle maankamarlle, jolla askeleet tapaavat kovaa maata.

Ja sitten on lähdettävä vaeltamaan Jumalan tahdon tottelemisen tiellä. Voima annetaan vain slile, joka vaeltaa, joka tottelee. Ja tämän tottelemisen tulee olla ehdotonta, tinkimätöntä.

Jos Jumala sanoo: "Avaudu arimmasta kohdas-

tasi!" niin on tätä käskyä toteltava. Jos hän sanoo: "Tunnusta kaikkein salaisin syntisi — ei vain minulle — vaan myös henkiystävällesi!" niin on toteltava. Jos hän sanoo: "Mene pyytämään anteeksi siltä ja siltä!" niin on toteltava. Jeesus Kristus ei ole tunnoton lääkäri, joka havaittuaan mätäpaiseen, vetää sen ylle pelkän laastarin. Hän on taitava kirurgi, joka tahtoo leikata pahan pois juurineen. Tämä tapahtuu avautumisessa.

Jollei tällainen avautuminen tapahdu, jäämme — se on oma kokemukseni — täysin voimattomaksi taistelussamme. Miksi? Siksi, että silloin olemme auttamattomasti yksin. Olemme yksin syntimme kanssa, eristyneinä muista uskovista ja eristettyinä Jumalan voimasta.

Suurin vastustajamme, saatana, kyllä tietää, miten hän meidät pitää erillään Jumalan voimasta. Hän käyttää samaa taktiikkaa kuin muinaisajan voittoisimmat sotilaat, roomalaiset. He jo tunsivat keinon "hajoittaa ja hallita". Jos onnistuu eristämään vihollisen, voi häntä samalla hallita. Juuri näin saatana tekee ja onnistuukin meitä hallitsemaan. Hän saa meidät ensin syntiin. Sitten hän pitää meitä synnissämme eristettyinä muista ihmisistä ja Jumalasta. Sillä synti erottaa meidät täydelliseen yksinäisyyteen sisimmässämme. Olemme voimattomat. Saatana iloitsee. Olemme hänen käskettävinään.

Pyhän Hengen voima tulee niille, jotka Jumalaa tottelevat ja jotka elävät yhteydessä muihin uskoviin. Tässä kysytään meiltä Pyhän Hengen diktatuuriin alistumista. Silloin tulee yliluonnollinen voima.

Oletko valmis ottamaan ensimmäisen askeleen tällä kokonaisen tottelemisen tiellä? Voima annetaan vaeltamiseen, ei paikallaan olemiseen. ”Kaikki ne, joita Jumalan Henki kuljettaa, ovat Jumalan lapsia” (Room. 8: 14). Jumalan vapaita lapsia!

He vaeltavat jatkuvassa, päivittäisessä syntien anteeksisaamisessa. He elävät uutta elämää Kristuksen ylösnousemisen voimassa.

MINUN TEHTÄVÄNI

Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä.
Joh. 3: 30.

Jumalan valtakunnan perustuslait ovat kaikessa vastakkaiset niille laeille, jotka vallitsevat tämän maailman lasten elämässä. Sen sijaan, että tämän maailman korkein viisaus on itsensä tehostamisessa ja oman etunsa ajamisessa, kuuluu Pyhän kirjan sanana: ”Minun tulee vähetä, hänen tulee kasvaa!” Näin lausuu jo ennen Jeesuksen toimintaa se mies, joka ikäänkuin ovenvartijana osoittaa tietä uuteen liittoon, Johannes Kastaja. Mutta saman esittää voimakkaammin ja vaativammin itse Herra Jeesus.

Kun hän, Vapahtajamme, kerran esitti yhden ainoan ehdon niille, jotka tahtovat hänen ominaan elää, tämä ehto kuului samoin: ”Jos joku tahtoo mi-

nun perässäni kulkea, hän ottakoon ristinsä, kieltäköön itsensä ja seuratkoon minua!"

Tässä ei ole enää kysymys vain siitä, että oman suuren minän olisi vähettävä, se on kiellettävä. Samaa merkitsee "ristin ottaminen". Kun Palestiinassa Herran Jeesuksen aikana sanottiin "ottaa risti", se merkitsi mennä kuolemaan.

Jeesus on siis vaatinut omiltaan, että heidän on annettava oman minänsä kuolla, jos he tahtoivat käydä hänen opetuslapsistaan. Sille kohdalle, missä oma suuri ja itsekäs minä oli hallitsemassa, oli tuleva toinen tahto heitä hallitsemaan, Kristuksen tahto, hänen mielensä, joka itsestään sanoi: "Ei Ihmisen Poika tullut tänne palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä."

On merkillistä havaita, että Herran Jeesuksen suurin opetuslapsi, apostoli Paavali, käsitti asian aivan samoin. Hänhän oli mies, jonka oma minä oli ollut suuri. Hän oli ennen aina pyrkinyt siihen, että voisi Jumalankin edessä omista saavutuksistaan kerskata ja niihin luottaa. Niin suuri oli hänen itsetehostuksensa ja omahyväisyytensä, että hän vielä kristittynäkin joskus eksyy luettelemaan suorituksiansa ja ikäänkuin niitten varassa kerskaamaan.

Kaikesta näkyy, että apostoli ennen kääntymistään on ollut täynnä omaa minäänsä. Mutta nyt, kun hän on kohdannut ristiinnaulitun ja ylösnousseen Vapahtajan, on kaikki toisin. Nyt hänen elämänsä koko peruspyrkimys on täysin vastakkainen. Näin hän kirjoittaa: "Kaukana olkoon minusta, että kerskaisin muusta kuin Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka

kautta maailma on ristiinnaulittu minulle ja minä maailmalle!"

Samoin kuin Vapahtaja oli vaatinut oman minän k u o l e m a a, ennen kuin ihminen saattoi tulla hänen opetuslapsekseen, sanoo Paavalikin käyneensä kuoleman läpi. Hän lausuu: "Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa. Ja minkä nyt elän lihassa, sen elän uskossa Jumalan Poikaan, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni."

Raamattu kauttaaltaan asettaa olemassaolon keskukseen ristin, Vapahtajan kuoleman. Meidän on opittava näkemään koko elämämme tämän ristin valaistuksessa.

Lukijani! Oletko koskaan itseltäsi kysynyt, mitä Jeesuksen Kristuksen risti merkitsee sinulle?

Tämä on elämäsi tärkein kysymys.

Merkitseekö risti sinulle vain sitä, että kannat Vapahtajamme verisen kuolinlipun merkkiä kultaisena koruna kellonvitjoissasi tahi kultakoruna kaulallasi? Pidätkö ehkä s i t ä "ristin kantamisena"? Tahi merkitseekö risti sinulle vain turvapaikkaa, jonka äärellä saatat rauhassa viihdyttää tuntosi kaikkien syntiesi soimauksilta? Autuasta on saada uskoa Golgatan kirouksenpuun muuttuneen meille elämänpuuksi, jonka hedelmänä on sisäinen vapautus ja kaikkien syntiemme anteeksiantamus.

Mutta ristin sanoma on enemmän kuin kaikki tämä. Se kuuluttaa meille, että Kristus on meidät kuolemallansa itselleen ostanut, ja että h ä n e l l ä nyt on oikeus m e i d ä t o m i s t a a. Risti on vasta

silloin meidät voittanut, kun oma suuri minämme sen kautta on joutunut kuolemaan ja kun Kristus yksin ja Hänen palvelemisensa on saanut kasvaa meissä suureksi.

Jos vielä etsimme omaa kunniaamme, oman minämme mainetta, sen mukavuutta ja mielihaluja, silloin vaellamme — niinkuin Raamattu sanoo — Kristuksen ristin vihollisina.

Kristuksen ystävinä tahdomme kerskata vain rististä, jonka kautta minämme on ristiinnaulittu maailmalle. Silloin ovat jatkuvana elämäntunnuksenamme nämä sanat: "Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä." Hän on Herra, me olemme palvelijat, joita Hän työssään käyttää.

Monesta kohdasta pyhän uskontomme sisällöstä vieläpä uskovaisetkin saattavat olla eri mieltä. Mutta tässä on kohta, josta ei voida tinkiä: kristitty on vain ihminen, jonka oma minä on ristiinnaulittu.

JUMALAN VALITUT

Eikö Jumala toimittaisi oikeutta valituilleen ja viivyttelisikö Hän heiltä apuaan?
Luuk. 18: 7.

Jeesus nimittää omiaan Jumalan valituiksi. Tämä on paljon merkitsevä arvonimi. Jos joku ruhtinas tai kuningas ottaa jonkun alamaisensa "valitukseen",

voimme hyvin käsittää tämän ihmisen suuren onnen. Tai kun joku nuorukainen valitsee itselleen mielitietyn, jonka hän pian aikoo viedä vaimona kotiinsa, ymmärrämme tämän tytön sielunvireen: hän tuntee itsensä odotuksessaan rikkaaksi kuin kuningatar valtakunnassaan. Mitä sitten onkaan sanottava niistä, jotka ovat "Jumalan valittuja". He kuuluvat ainoalaatuiseen armoitettujen joukkoon, joille on valmistettu sanoin kuvaamaton auvon ja riemun valtakunta.

Jumalan valitut ovat niitä ihmisiä, jotka Jumala on erottanut itselleen aivan erikoiseen asemaan, ystävikseen ja uskotuikseen. Hän on heidät vihkinyt oman salaisuutensa tuntemiseen ja antanut heidän katsahtaa aarrevarastojensa kirkkauteen. Heidän kanssaan Jumala tahtoo jatkuvasti seurustella päivästä toiseen varman ohjauksen varassa.

Nämä Jumalan valitut — keitä he ovat?

Pyhä kirja vastaa kysymykseemme selkeästi. He ovat niitä, jotka kuuluvat Jeesukselle. Niitä, jotka ovat kerran kuulleet Kristuksen kolkuttavan ovensa takana ja jotka ovat avanneet Hänelle ovensa, Jumalan valittuja ovat ne, jotka seuraavat Jeesusta, sillä "he tuntevat hänen äänensä".

Lukijani, sinä itse olet Jumalan valittu, kun sinäkin kuulet Jeesuksen äänen ja erotat sen kaikista muista äänistä, jotka tämän maailman turuilta sinun korviisi kantautuvat.

Alkuajan kristityt uskalsivat nimittää itseään tällä nimityksellä. Paavali tarkoittaa kaikkia kristittyjä, kun hän voitonvarmana uhmaten vastustajia kirjoittaa: "Kuka voi syyttää Jumalan valittuja?" (Room.

8: 33), tai kun hän kaikille heille lausuu tämän sydämellisen kehoituksen: ”Pukeutukaa siis, ollen Jumalan valituita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, nöyryyteen”.

Mekin saamme omistaa tämän saman ihanan nimityksen kohdallemme, jos olemme elämämme Herralle antaneet. Mekin olemme Jumalan valittuja.

Nämä Jumalan valitut ovat niitä ihmisiä, jotka päivittäin seurustelevat Jumalan kanssa. Heille Jumala on Isä, jonka edessä he tuntevat itsensä armahdetuiksi ja syntisiksi. Synnistäkin on heidän elämässään vielä puhetta, mutta ei enää pelkästään tuomiona ja kauhuna. Sillä synti on Kristuksen kuolemassa voitettu valta. Synti on anteeksi annettu ja ”meren syvyyteen” heitetty. Siksi he elävät sisimmältään rauhassa. He eivät pelkää ihmisiä, eivät maailmaa eivätkä kuolemaa. He pelkäävät vain Jumalaa.

Tästä Jumalan pelosta puhuu eräs toinen Raamatun sana. Tämäkin sana tarkoittaa ”Jumalan valittuja”, joista se esittää turvallisen, mutta samalla myös velvoittavan ajatuksen. Se kuuluu näin:

”Jumalan vahva perustus pysyy lujana, ja siinä on tämä sinetti: 'Herra tuntee omansa', ja: 'Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee' ” (2 Tim. 2: 19).

Meidän elämämme ei ole meidän vallassamme. Kaikkein vähimmin meidän sydämemme elämä Jumalassa on oman tahtomme ja kestävyytemme varaan jätetty. Ei niin. — Pohjana sille on ”J u m a l a n v a h v a p e r u s t u s” ja tuntomerkkeinä tässä Ju-

malan perustuksessa, jonka hän on laskenut elämällemme, ovat nämä kaksi tosiasiaa: "Jumala tuntee omansa" ja "Luopukoon vääryydestä jokainen, joka hänen nimeänsä mainitsee".

"Jumala tuntee omansa." Se merkitsee, että Jumala on v a l i n n u t itselleen omat uskovansa. Hän on erottanut heidät itselleen maailmasta. He ovat hänen. Ja nyt hän heidät t u n t e e. Se tosiasia, että Jumala meidät tuntee, on kyllä ensiksikin järkyttävä asia. Hän tuntee meidän tiemme, joilla vaellamme. Hän tuntee meidän ajatuksemme, jotka mielessämme liikkuvat. Hän tuntee hyvät tiemme, mutta myös pahat tiemme, ne tiet, joilla vaellamme hänen käskyjänsä tarkaten, mutta myös ne tiet, jotka kuljettavat meitä kiusauksiin ja lankeemuksiin.

Mutta meidän ei tule lukea näistä sanoista vain pelkoa, vaan toiseksi myös lohdutusta. Jumala ei lausu meitä tuntevansa vain kauhistaakseen meitä, vaan myös siksi, että me Jumalan pelossa käsittäisimme, että myös Jumalan siunaus on elämässämme suurta todellisuutta. Jumala tuntee meidät armahtaakseen meitä. Hän tuntee meidät antaakseen meille Kristuksen tähden koko velkamme anteeksi. Hän tuntee meidät varjellakseen meitä omalla hyvällä tiellään.

"Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee" — tämä oli toinen tuntomerkki niissä, jotka ovat Jumalan valittuja. Jumalan edessä ei voi yhdistää näitä kahta asiaa: iloa Jumalassa ja vääryydenrakkautta. Jumalan valittuina oleminen asettaa meidät taisteluasenteeseen kaikkea vääryyttä vastaan. Vääryyttä vastaan elämässä ympärillämme.

Mutta ennen kaikkea vääryyttä vastaan omassa elämässämme. Voiko ajatella, että maallisen kuninkaan ystävä voisi jatkuvasti pysyä kuninkaan ystävänä, jos hän alkaisi elämässään vehkeillä kuningasta vastaan. Juuri siksi, että kuningas on hänet valitukseen ottanut, hän nyt koettaa kaikessa olla kuninkaalleen mieliksi. Vain tällä tiellä hän takaa itselleen asemansa pysyväisyyden.

Näin myös me Jumalan edessä, koska olemme hänen valittujansa: me tahdomme luopua entisistä pahoista teistämme ja lausumme nyt: ”Minä iloitsen sinun käskyistäsi, jotka ovat minulle rakkaat” (Ps. 119:47).

Me emme luota itseemme, vaan Häneen itseensä ja Hänen valintaansa. Siinä on elämässämme ”Jumalan vahva perustus”.

PALKKA JA LAHJA

Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Jeesuksessa Kristuksessa. Room. 6:23.

Voiko ajatella suurempia vastakohtia kuin ne, jotka ylläolevassa raamatunlauseessa meitä kohtaavat? Vastakkain asetetaan yhtäältä synti, toisaalta Jumala — yhtäältä kuolema, toisaalta iankaikkinen elämä.

Näköalat ovat avatut viimeisiä rajojaan myöten niin kauas kuin yleensä saatamme käsittää tahi ajatella. Se on Pyhän Sanan tapa katsella elämää. Aina puhutaan Raamatussa ehdottomasti, tinkimättä siten, että annetuista lähtökohdista tehdään äärimmäiset johtopäätökset. Siksi me tämän Kirjan äärellä tunnemme samanlaista pyhää pelkoa kuin kulkiessamme huimaavien jyrkänteiden reunalla katsellen alas pohjattomiin kuiluihin, mutta myös saatamme tuntea olevamme lopullisesti turvassa kuin pieni sylilapsi isänsä pettämättömillä käsivarsilla.

Mahdollisuudet ovat kumpaankin suuntaan rajattomat. Poissa on kaikki inhimillinen tinkiminen, keskitien kulkeminen, jolla voisi ottaa vähän Jumalasta ja vähän maailmasta. Pyhä sana asettaa eteemme vain kaksi mahdollisuutta, jotka esiintyvät vastakkain valittavinamme. Näin tekivät jo Vanhan liiton profeetat, jotka ovat tässä Herran Jeesuksen edelläkävijöitä.

Muistamme, kuinka Mooses pitäessään kansalleen jäähyväispuhetta — annettuaan sille lakinsa — lausui näin: ”Minä olen asettanut eteesi elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen. Niin valitse siis elämä, että sinä ja jälkeläisesi eläisitte!”

Samoin näkee asian Mooseksen kiivaassa hengessä toimiva Elia profeetta. Hänen aikansa on täynnä sellaisia uskovia, jotka yrittävät välittää, kulkea mukavaa keskitietä. He tahtovat kyllä palvella omaa kansallista Jumalaansa, Jahvea, mutta samalla taipuvat mielessään aisteja tyydyttävään Baalin palvontaan. Näille veltoille aikalaisilleen Elia huutaa: ”Kuinka

kauan te tahdotte ontua kahden puolen! Jos Jahve on Jumala, niin palvelkaa häntä! Jos taas Baal on Jumala, niin seuratkaa häntä!" Näissä tunnussanoissa elää voimakas, tinkimätön henki, joka näkee koko elämän jyrkkien vastakohtien valossa.

Kun pysähdymme tarkkaamaan omaa aikaamme, huomaamme, miten kauas olemme joutuneet tästä raamatullisesta suoraviivaisuudesta ja jyrkkyydestä. Missä ovat ne miehet, jotka keskellä aikaamme uskaltaisivat nousta kuuluttamaan tinkimätöntä julistusta joko-tahi muodossa. Miehisetkin miehet ovat keskellämme kuin ruokoja, joita tuuli heiluttaa, ihmisiä, jotka taipuvat antamaan perään ajan virtauksille ja omassa sisimmässään kuulemilleen kuiskutuksille. Ja pahinta on, että itse uskovien seurakunnassakin tämä maailmallisuuden tinkivä ja peräänantava henki saa jalansijaa.

Miten on sinun laitasi? Tingitkö vielä tunnossasi niitä kahta valtaa liittymään toisiinsa, jotka eivät luontonsa vuoksi voi keskenään milloinkaan yhteen sopia? Yritätkö Jumalankin edessä jatkaa syntisi suosimista kuvitellen itsellesi ja yrittäen saada Jumalasikin siihen suostumaan, että oma syntisi ei muka sinua Jumalasta erota?

Synnin palkka on kuolema — aina ja kaikissa muodoissa! Jos haluat olla rehellinen, niin sinä kyllä sen itsessäsi tunnet, miten juuri sinun syntisi vetää verhoa Jumalasi ja sinun välille. Synti erottaa, tekee yksinäiseksi, — synti kuolettaa. Se näivetyttää rukouselämäsi, se riistää sinulta rauhan ja riuduttaa voimasi.

Seurakunta on nykyään niin voimaton maailman edessä, kuin se on, vain siitä syystä, että me seurakunnan jäsenet leikimme synnin kanssa kuvitellen, että Jumala sen ehkä jotenkuten ymmärtää ja anteeksi antaa. Voimamme on poissa. Synti erottaa meidät Jumalasta, ja ero Jumalasta on samaa kuin kuolema. Synnin palkka on kuolema.

Mutta Jumalan sana ei puhu vain tästä, vaan se kuuluttaa vieläkin lujemmin ja kaikkia pahan valtoja uhmaten, että on myös olemassa elämä, iankaikkinen elämä, joka armosta annetaan niille, jotka sitä Jeesukselta Kristukselta etsivät. On olemassa eräs, joka on voittanut synnin ja kuoleman vallat. Siitä syystä tilanteemme ei ole toivoton. Hän elää edelleen kirkastuneessa Jumalan maailmassa iankaikkista elämää, johon hän on edelläjuoksijanamme mennyt sisälle. Hän on nyt siellä ikäänkuin meidänkin "sielumme ankkurina esiripun sisäpuolella" ja siten hän takaa meillekin iäisen elämän.

Herra Jeesus on sovittanut meidät Jumalan kanssa. Meillä on hänessä todellinen anteeksiantamus eikä vain kuviteltu. Ja "missä anteeksiantamus on, siinä on myös elämä ja autuus".

Mutta ei tässä kyllin. Hänen ylösnousemisensa kuolleista merkitsee myös meille iankaikkista elämää. Tämä on Jumalan suurin lahja meille. Se on yllättävän ihana ja meille käsittämätön lahja.

Kun me kerran heräämme kirkastuksen aamuna ja havaitsemme itsemme pelastuneiksi, niin on kolme asiaa, joita emme lakkaa ihmettelemästä. Ensiksi sitä, että sieltä puuttuu niin monia niistä, joita var-

masti luulimme siellä tapaavamme. Toiseksi sitä, että siellä on monia niistä, joitten emme mitenkään olisi kuvitelleet siellä olevan. Mutta meille suurin ihme, ihme, jota emme voi käsittää, on se, että me itse, sinä ja minä, olemme päässeet perille autuaitten pariin.

MURHEEN AUTUUS

Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, joka koituu pelastukseksi ja jota ei kukaan kadu. Mutta maailman murhe tuottaa kuoleman. 2 Kor. 7: 10.

Miten oudolta tuntuukaan aikamme ihmisestä Raamatun pyhä sana! Hän on aina tottunut kaikessa tinkimään ja kaikessa sovittelemaan yhteen sellaistakin, mitä ei voi yhteen liittää. Raamattu taas vetää kaiken keskelle tarkan rajan. Tapahtukoon aina jyrkkä kahtiajako ja tunnukseksi tulee "joko — tahi". On aina valittava kahden vaihtoehdon välillä. Kolmatta mahdollisuutta ei tunnusteta olevaksi.

Vieläpä sellainenkin asia kuin "murhe" nähdään tällä tavoin kahtiajaon kannalta. On olemassa murhetta, joka on Jumalan mielen mukaista, ja on taas myöskin murhetta, joka johtuu tästä maailmasta ja joka vie kuolemaan.

Raamattua tunteva ihminen voi tämän kahtiajaon ymmärtää. Hän tietää, että samoin ilo ja riemukin

on Raamatussa kahdenlaista. On iloa Pyhässä Hengessä, hiljaista ja korkeata riemua, johon sydän virittyy, kun se kiitollisena tarkkaa Jumalan suuria ja pyhiä tekoja. Ja on toisaalta sitä latteaa ja lyhytikäistä iloa, jota tässä maailmassa rikas ihminen tuntee, hän, joka "elää joka päivä ilossa komeasti". Tällainen maailman ihminenkin saattaa joskus aavistella, että ilo Jumalassa on ainoa tosi ilo, koska se asustaa sielun pohjalla. Siksi hänkin joskus mielellään kuuntelee Jumalan sanaa — niinkuin teki Herodes kuunnellessaan Johannes Kastajan julistusta. Mutta kun tulee kysymys valinnasta ja on ratkaistava, mille puolelle antautuu, silloin hän peräytyy: hän ei jätä rakasta maailmaansa. Hänelle Jumalan sanakin oli vain hetken ilonaihe. Näin Vapahtaja sanoo juutalaisille, jotka olivat Johannesta kuunnelleet, mutta eivät häntä itseään vastaan ottaneet: "Te tahdoitte vain hetken iloitella hänen valossaan." Iloa hekin tunsivat, mutta se ei heitä vetänyt parannukseen. Siksi se ilo ei ollut Jumalan mielen mukaista.

Sama koskee myös murhetta. Sitäkin on Raamatun mukaan vain kahta eri lajia.

On ensiksi maailman murhetta, joka tuottaa kuoleman. Tätä murhetta tunsi Herodes kuullessaan tyttärensä vaativan Johannes Kastajan päätä. Kuningas tuli kyllä tästä murheelliseksi, mutta ei Jumalan mielen mukaisesti. Taikka muistamme rikkaan nuorukaisen. Hän sai Herralta Jeesukselta neuvon, jota hän kysyi, — neuvon, joka olisi hänet iäksi parantanut —, mutta hän lähti pois murheellisena, maailman murhe mielessä, se, joka tuottaa kuoleman.

On toiseksi Jumalan mielen mukainen murhe, jota Pyhä Sana meiltä odottaa. Mitkä ovat sen tuntomerkit? Se on ensiksikin murhetta synnistä, ennen kaikkea omasta synnistä. Sellaista oli Pietarin murhe, kun hän kolmasti oli Mestarinsa kieltänyt, ja sellaista oli syntisen vaimon murhe fariseuksen huoneessa. Se on tuskaa, joka kaivelee sielua sen perustusta myöten ja joka panee häpeämään omaa itseänsä. Toiseksi se on murhetta, joka ei anna meidän irtautua Jumalasta. Siinä päinvastoin ihminen alistuu tuomittavaksi ja myöntää, ettei hänessä itsessään ole mitään muuta kuin rangaistavaa syyllisyyttä.

Ja kolmanneksi se on murhetta, joka ajaa Herran Jeesuksen ristin juurelle, kaikkien vaivattujen pakopaikalle. Kun oma elämä on sen murheen runtelema, joka synnistä johtuu, silloin kelpaa Hän, "kipujen mies ja sairauden tuttava, jota näkemästä kaikki kasvonsa peittävät". Siinä ristin juurella aluksi murheemme vain lisääntyy. Sillä siinä nähdään, mitä meidän syntimme on Jumalalle maksanut ja yhäti maksaa. Syntimme ei ole vain meidän murheemme — se on Jumalan murhe! Mutta siinä myös murheemme vaihtuu iloksi: näin Jumala on meitä rakastanut ja näin hän meitä yhä vieläkin rakastaa! Hän ei *meitä* synneistämme rankaise! Hän rankaisi niistä omaa Poikaansa, jotta me saisimme rauhan. Tässä tapahtuu autuas vaihtokauppa: me tuomme ristin juurelle *syntimme murheen*; Jumala antaa meille *autuutensa ilon*. Näin murheemme koituu pelastukseksi. Ymmärrämme nyt koko syvyyden näissä Vapahtajan sanoissa: "Autuaat

ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen!" Olemme tämän itse kokeneet ja kiitämme siitä Häntä, Jumalaamme, joka murheemmekin kääntää iloksi — Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta.

Ja vihdoin: tämä se vetää katumukseen ja parannukseen. Tämä Jumalan käsittämätön laupeus, jolla Hän meitä armahtaa, tekee meille synnin iljettäväksi. Kuinka me enää tahtoisimme elää siinä, mikä myrkytti oman elämämme ja mikä myös Jumalan Pyhän Hengen murheelliseksi saattaa. Jumala istuttaa meihin vihan syntiä vastaan. Tämäkin tulee Jumalasta, hänestä, joka tahtoo saattaa pyhityksemme täydelliseksi sillä rakkaudellaan, jonka panttina on Hänen Poikansa Jeesus Kristus.

TIE YHTEYTEEN

Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa.
Hebr. 12: 14.

Tässä sanassa annetaan hyvä käytännöllinen elämänneuvo. Se on yhtä suora ja tinkimätön kuin aina Pyhän Sanan neuvot. Ei ole kysymys vain muutamista, joitten kanssa meidän tulisi elää sovussa ja yhteisymmärryksessä, vaan k a i k i s t a ihmisistä rajoituksetta. Eikä ole kysymys vain ylimalkaan toisten ihmisten sietämisestä, vaan r a u h a s t a kaikkien kanssa.

Juuri tätä sanaa me tarvitsemmekin. Ei mikään kaikista onnettomuuksista, joita elämämme meille tuottaa, ei mikään kaikista kärsimyksistämme, joita meillä saattaa paljonkin olla, ole niin katkera ja tuskallinen kuin keskinäisten välien rikkoutuminen toisten ihmisten kanssa. Se meidät tekee kaikkein enimmin onnettomiksi, että meitä ei ymmärretä, että jotkut ihmiset toimivat meitä vastaan, että jotkut suorastaan ikäänkuin sortavat meitä tahi käyttävät meitä omien itsekkäitten tarkoitustensa palvelukseen. Suhteet menevät poikki, ja kärsimys on kohta sydämemme sisimmässä.

Yksin Jumala tietää, kuinka monet aviopuolisot meidänkin maassamme elävät toisilleen siäisesti vieraina, vaikka he kerran olivat toistensa sydänystäviä ja antoivat toisilleen pyhimmät lupaukset, jotka ihminen voi toiselle antaa. Tahi miten usein ovatkaan sisarusten välit poikki, tahi esimiesten ja heidän alaistensa suhteet katkenneet, tahi läheisten työtoverien välit kaikkea muuta kuin lämpimät! Tällainen välien katkeaminen siinä, missä niitten tulisi Jumalan elämänjärjestyksen mukaan olla eheät ja sydämelliset, merkitsee aina elämämme suurinta ja keskeisintä onnettomuutta. Siitä syntyvät vihat, kateus, riita ja se rakkaudettomuus, joka jäytää elämämme juuria.

Kun Pyhä Sana kehoittaa meitä r a u h a a n kaikkien ihmisten kanssa, laskee Jumala sormensa elämämme kipeimpään ja arimpaan kohtaan. Jumalan tahto on tämä yksi: ynseyden tilalle on tuleva rakkaus, joka luo keskellemme yhteyttä. Jumala tahtoo poistaa keskuudestamme eristyneisyyden syvimmän

syyn: omahyväisyyden ja *synnin*. Siinä juuri on synnin kirous, että se eristää meidät sekä Jumalasta että muista ihmisistä. Synti katkaisee siteet ja eristää.

Rakkaus, joka on Jumalasta, liittää jälleen yhteen. Vain se, joka rakastaa, elää todella ihmisarvoista elämää. Apostoli kirjoittaa: ”Minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me julistamme, että teillä olisi *yhteys* meidän kanssamme.” Vasta siinä, missä vihan ja ynseyden tilalle Jumalan toimesta tulee yhteyttä luova rakkaus, on elämä saavuttanut tarkoituksensa.

Tässä on evankeliumin perussanoma. Se ei vain julista rakkauden *aatetta*. Se ei vain kehoita meitä etsimään rauhaa kaikkien ihmisten kanssa. Vaan se kuuluttaa, että Jumalan rakkaus on *tosiasia*, joka Jeesuksen Kristuksen persoonassa on meitä kouraantuntuvana lähestynyt. ”Ihmisen Poika ei tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä.” Hän on itse elävänä siltana käynyt siihen kuiluun, joka meidät erotti Jumalasta ja hänen rakkaudestaan. Hän purki väliseinän, so. vihollisuuden, ja hän teki molemmat yhdeksi. Näin Hänestä on tullut ”meidän rauhamme”. Nyt me sen tiedämme, mitä emme mistään muusta olisi voineet saada tietää, että Jumalalla on meistä rauhan ajatukset eikä vihan, niinkuin meidän syntimme ansainneet olisivat. Me olemme sovitettuja riitapuolia, me olemme armahdettuja syntisiä, rangaistuksemme on meiltä siirretty Hänen päälleen, joka meitä on rakastanut.

Siksi tulee kehoitus: ”Pyrkikää rauhaan kaikkien

kanssa!" Jumala ei odota meiltä paljoa, mutta sitä hän odottaa, että me nyt antaisimme hänen rakkautensa meren näkyä omassa elämässämme edes pienenä rakkauden aaltona — edes pienenä vastarakkautena, joka hakee yhteyttä niihin, joitten kanssa Jumala on asettanut meidät elämään.

Valhekristillisyydellä on aina sama tuntomerkki, — siltä puuttuu yhteys veljiin. "Jos joku sanoo 'minä rakastan Jumalaa', mutta vihaa veljeänsä, niin hän on valhettelija."

Tosi kristillisyydellä on samoin aina tämä tunnus: on rakkautta lähimmäisiin, on halua etsiä rauhaa kaikkien kanssa. Siinä toteutuu Vapahtajan viimeinen rukous, "että he kaikki olisivat yhtä". Ja missä on tätä valkeudessa vaeltamista, siinä meillä myös on "yhteyttä keskenämme ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa veri, puhdistaa meidät kaikesta synnistä".

On autuasta elää tällaista elämää. Siinä tunnetaan jo taivaan esimaku.

RAKKAUS ASEENA

Jos joku lyö sinua poskelle, niin käännä hänelle toinenkin! Matt. 5: 39.

Raamatussa asetetaan aina vastakkain ihmisen luontainen mieli ja Jumalan Hengen mieli. Ihmisen luontaista mieltä nimitetään siellä "lihalliseksi mie-

leksi". Siitä sanotaan, että se on vihollisuutta Jumalaa vastaan. Sillä on sota-aseet, joilla se käy taisteluansa, taistelua sekä ihmisiä että Jumalaa vastaan.

Tunnemme hyvin joitakin niistä aseista. Niitä on esimerkiksi valhe, panettelu, omien ansioitten suurenteleminen toisten kustannuksella, toisten pettäminen, jotta itse saisimme väärää voittoa, syntiemme salaaminen Jumalalta, Jumalan suostutteleminen joihinkin tottumuksiimme, joiden tiedämme olevan hänen pyhää tahtoaan vastaan jne.

Tällaisia aseita Jumalalle vieraat ihmiset käyttävät, ja niitä sielun vihollinen yhä yllyttää Jumalan omatkin itselleen varustamaan. Vai etkö ole löytänyt itseäsi joskus ajattelemasta, että kun tämä maailma kerta kaikkiaan on sellainen, ettei se muuta ymmärrä kuin oman itsensä kaltaista menettelyä, niin varminta on käyttää niitä aseita, jotka siinä tehoavat. Ja kuitenkin meidän on muistettava, että ne aseet ovat hirvittäviä: ne ennen pitkää kääntyvät kohti omaa poveamme ja tuottavat käyttäjilleen tuhon.

Toisenlaiset ovat ne sota-aseet, joita Jumalan sana meitä kehoittaa käyttämään. Ne ovat hengellisiä, ja niiden käyttäjä voi jo taistelunsa alkuvaiheessa olla täysin varma siitä, että ne kerran vievät lopulliseen voittoon. Näitä aseita on Jumalan Pyhä Henki ja se rakkaus, joka ei etsi omaansa.

Näennäisesti nämä taisteluvälineet ovat heikot. Mutta kuitenkin ne ovat voimalliset hajoittamaan maahan linnoituksia. Miten tämä näkyykään Jeesuksesta Kristuksesta ja hänen valtaisesta taistelustaan yhtyneitä vihollisia vastaan. Hänen vihollisillaan oli

puolellansa suurten kansanjoukkojen suosio, roomalainen sotaväki ja raaka voima — Jeesus taisteli Jumalan Hengessä ja peräänantavassa rakkaudessa. Kun häntä piestiin ja syljettiin, hän rukoili: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.”

Mutta kumpi voitti? Kun jonkun ajan kuluttua Rooman maailmanvalta hajosi raunioiksi, niin näille raunioille rakennettiin temppeleitä, joiden huipuilla kohosi Nasaretilainen risti.

Samoja taisteluaseita Jeesus suositteli omillensakin: ”Rakastakaa vihollisianne; siunatkaa niitä, jotka teitä sadattelevat!” ”Jos joku lyö sinua poskelle, niin käännä hänelle toinenkin!” Näin opetti Herra Jeesus — kuinka toisin opettaakaan tämän maailman lihallinen mieli.

Sinulla on ehkä joku vihamies — oletko rukoillut hänen puolestaan? Meillä on rajan takana vihollisia — olemmeko rukoilleet heidän puolestaan? Mikä on sinun mielestäsi voimakkaampi ase, vihako, joka luo vihaa, vai se rakkaus, joka sulattaa vihan? Ehkä ajattelet tämän maailman tavoin, että kun toinen lyö, on häntä ehdottomasti lyötävä takaisin. Ja voihan ollakin, että jos lyöt, saatat voittaa ja tuhota vastustajasi. Mutta jollet lyö, vaan Jeesuksen hengessä annat anteeksi, sinä voit voittaa puolellesi vihamiehesi sydämen. Mikä on mielestäsi suurempi voitto: vihamiehen tuhoaminenko vai hänen muuttumisensa ystäväksi?

Monet ihmiset kuullessaan tätä voitokasta sanomaa Jumalan rakkauden kaikkivallasta riemastuvat sen mahdollisuuksista. Mutta samalla he valittavat, että

heillä itsellään on tätä rakkautta liian vähän. Syynä rakkauden heikkouteen on kuitenkin aina sama: emme osaa tarpeeksi rakastaa toisia, koska rakastamme liikaa itseämme. Miten sanoikaan Vapahtajamme? "Joka ei vihaa vieläpä omaa sieluaankin, se ei voi olla minun opetuslapseni."

Siksi jää ainoaksi tieksemme tämä: meidän on uudelleen annettava elämämme Herralle Jeesukselle ja hänen käsittämättömälle rakkaudelleen. Vain Hänen rakkautensa liekki omalle kohdalle omistettuna voi sytyttää meidänkin kylmän sydämemme. Emme voita ketään omassa varassamme — mutta hänen rakkautensa on vastustamaton.

KRISTUKSEN SISÄLLINEN TUNTEMINEN

En enää minä elä, vaan Kristus elää minussa.
Gal. 2: 20.

Paavo Ruotsalainen sai kerran seppä *Jaakko Högman*ilta neuvon, joka oli niin hyvä, että Paavo siitä myöhemmin sanoi: "Sen jälkeen ei ole tarvinnut toisilta neuvoa kysyä, vaan olenhan toisille voinut neuvoja jakaa." Tiedämme sepän sanojen kuuluneen näin: "Yksi sinulta, Paavo, puuttuu ja sen mukana kaikki: Kristuksen sisällinen tunto."

On paljon keskusteltu siitä, mitä sepän sanat oikeastaan tarkoittivat. Me ymmärrämme hänen sanansa siten, että niissä lausutaan sama, mikä oli Paavalin Kristus-kokemuksen ydin: "En enää elä minä, vaan Kristus elää minussa." Kristuksen sisällinen tunteminen on siinä, että opimme tuntemaan itsemme syntisiksi ihmisiksi, joilla ei ole oikeutta elää. Omissa silmissämme Jumalalle täysin kelvottomina meidän täytyy panna koko turvamme yksinomaan Kristukselta tulevaan armahdukseen. Tämän armon ikävöiminen oli Paavo Ruotsalaisen elämän taistelua.

Jeesus itse oli puhunut samasta asiasta niille, jotka tahtoivat todella olla hänen omiansa. Jeesus sanoi: "Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, siis olla minun opetuslapseni, niin kieltäköön hän itsensä, ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua!" Kysymme usein, mitä merkitsee se, että meidän on otettava ristimme, mitä merkitsee se, että meidän on kiellettävä itsemme. Perehtyminen Raamattuun osoittaa, että nämä sanat merkitsevät juuri sitä samaa, minkä Paavali lausuu sanomalla, ettei enää hän elä, vaan että Kristus elää hänessä.

Itsensä kieltäminen merkitsee, ettemme etsi itsestämme mitään sellaista, mikä kelpaisi Jumalalle. Luonnostamme olemme jokainen ylpeitä olentoja, jotka aina kuulemme sisimmässämme itseämme kehuvan äänen: "Minä sen tein." Luulemme Jumalankin edessä voivamme turvautua edes johonkin sellaiseen, mitä meillä itsestämme on, mitä teemme ja aikaan saamme. Itsensä kieltäminen merkitsee, että

kun omahyväinen minämme nostaa päätään, sanomme sille samat sanat, mitkä Pietari kieltäessään Mestarinsa hänestä lausui: "Minä en tunne sitä miestä, minä en tunne omaa minääni!" Omalla ylpeällä minälläni ei ole oikeutta elää.

"Ristin ottaminen" merkitsee, että pidän itseäni saman arvoisena kuin rikollinen, joka vaeltaa kuolemaan kantaen ristiänsä. Minä olen Jumalan edessä vain sytinen ihminen, en mitään muuta. Arvonimenäni ei ole "herra" tai "neiti", ei konttoristi eikä insinööri, ei pastori eikä professori, vaan *"kuolemaan tuomittu syntinen, jolle on tullut armahdus"*. Tämän tosiasian alituinen muistaminen on ristin ottamista joka päivä.

Tämä on kristillisyyttä. Tässä on vapautus ja ilo. Jos meiltä puuttuu ilo, ja työmme alkaa käydä meille taakaksi, on syy aina siinä, että meiltä katoaa "Kristuksen sisällinen tunteminen". Alamme kuvitella jollain tavoin jo omistavamme jotakin, luulemme jotakin olevamme, pidämme itseämme parempina kuin muut ihmiset ja alamme heitä heidän synneistänsä omahyväisesti tuomita. Ilottomuutemme ja hedelmättömyytemme johtuu siitä, että Kristus unohtuu meiltä, ikäänkuin "Kristus olisi turhaan kuollut" ja ikäänkuin hän ei enää eläisikään. Silloin pyhitystaistelumme muuttuu raskaaksi työksi, joka täyttää mielemme katkeruudella. Tämän katkeruuden käännämme sitten kovaksi arvosteluksi "syntisiä" vastaan. Unohdamme sen, että itse olemme vain kuolemaan tuomittuja syntisiä, joille käsittämättömästi on tapahtunut armahdus. Jeesus oli sanonut, että

autuaita olivat köyhät. Kun meistä alkaa tulla rikkaita, joilla jo on jotakin omaakin, emme enää ole autuaita, vaan ilomme on poissa. Ja kun ilomme on kadonnut, katoavat kohta myös elämämme hedelmät.

Kristuksen sisällinen tunteminen on ennen kaikkea hänen ristinsä tuntemista. Niin sanoo Paavali, ja samaa todistaa hänen suomalainen kaimansa, *Paavo Ruotsalainen*. Paavali kirjoittaa, ettei hän tahdo mistään muusta kerskata kuin Kristuksen rististä. Hän tahtoo tuntea ainoastaan Jeesuksen Kristuksen ja hänetkin ristiinnaulittuna.

Me teemme usein rististä pakopaikan, jonka suojaan jäämme lepäämään. Paavalille risti oli samalla ikäänkuin keihäs, joka lävisti hänen omahyväisen minänsä: ristin kautta ”minä olen ristiinnaulittu maailmalle, ja maailma on ristiinnaulittu minulle”. Risti merkitsi sitä Jumalan tekoa, jolla hän lopullisesti tahtoi tappaa meidän oman minämme, meidän oikeutemme omaan itseemme.

”En ole omani, vaan Jeesus Kristus on minun Herrani ja Vapahtajani.” Tämä on Jeesuksen opetuslapsen tunnus. Siinä tunnuksessa on Jumalan lapsen merkki. Ja tällainen Jumalan lapsi on alituisesti valmis armahtamaan muita ihmisiä ja siten hän on jatkuvasti osallinen Jumalan iloon.

RAKKAAN POJAN VALTAKUNTAAN

Kiittäen Isää, joka on tehnyt teidät soveliaiksi olemaan osalliset siitä perinnöstä, mikä pyhillä on valkeudessa, häntä, joka on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan. Kol. 1: 12—13.

Raamatun suoraviivaisuudelle on ominaista, että siellä aina puhutaan kahdenlaisista ihmisistä. Meidät kuvataan aina liikkeellä oleviksi olennoiksi, joitten kulkusuunta on joko Jumalaan päin tai hänestä poispäin. Jos ihminen kääntää Jumalalle selkänsä, hän ennen pitkää saa havaita joutuvansa saatanan syleilyyn. Siitä johtuu sotakin, että kulkusuunta on ollut väärä. Nyt se näkyy. Jeesuksen sanojen mukaan saatana on ”ollut murhaaja alusta alkaen”. Olemme ihmisinä joko ”pimeyden vallassa” tai Jumalan ”rakkaan Pojan valtakunnassa”. Mitään välitilaa, kolmatta mahdollisuutta, ei Raamattu tunne.

Vielä nykyisinkin asian laita on sama. Olemme joko Jumalan puolella tahi häntä vastaan. Olemme — niinkuin tekstimme sanoo — joko ”pimeyden vallassa” tahi ”rakkaan Pojan valtakunnassa”. Nykyaikainen kieli käyttää samoista asioista vain toisenlaisia nimityksiä. Jumalan ulkopuolelle jättäytyvä ihminen on onneton ihminen, yksinäinen ihminen. Miten suurissa seuroissa hän liikkuneekin,

hän tuntee silti sielunsa pohjassa olevansa täysin yksin. Hän on yksin syntinsä kanssa. Sisimmässään rikkinäisenä hän ei saa yhteyttä, todellista yhteyttä muihin ihmisiin eikä edes yhtenäisyyttä omaan elämäänsä. Ja kiusauksen tullessa hän miltei vastustuksetta hellittää otteensa ja makaa maassa. Kenpä meistä ei tuntisi tätä olotilaa omasta kokemuksestaan? Sellainen ihminen on himojensa heittelemä raukka.

Mutta tästä tilasta — niinkuin tekstimme sanoo — Jumala voi siirtää meidät "rakkaan Poikansa valtakuntaan". Siinä on juuri koko Raamatun sanoman ydin, sen odottamaton riemuvirsi. On olemassa kokonaan toisenlainen, puhdas ja voitollinen elämä Jumalan yhteydessä.

Miten siihen elämään voi päästä? Tapasin junassa äskettäin nykyaikaisen sadanpäämiehen, suomalaisen luutnantin, joka sattui olemaan lyhyellä lomalla itärintamaltamme. Nähdessään minut papiksi hän kyseli selvyyttä siihen, mitä uskontomme oikeastaan sisälsi, ja arveli, että häneltä menisi ehkä ainakin kaksi vuotta tutkimiseen, ennenkuin saisi asiasta selon.

Näin pahasti me nykyajan ihmiset olemme väärinkäsittäneet evankeliumin sanoman. Näin huonosti me nykyajan opettajat olemme tehtävämme suorittaneet. Olemme kuin ne fariseukset, joista Herra Jeesus sanoi, etteivät he olleet itse menneet sisälle taivasten valtakuntaan ja sulkivät lisäksi sen oven muiltakin ihmisiltä.

Asia on niin yksinkertainen, ettei sen selvittämiseen mene tuntiakaan, sanoin luutnantille. Voi aloit-

taa siitä, mistä Jeesus sanoi olevan alettavan. ”Jos muistat, että jollakin veljelläsi — jollakin ihmisellä, kenellä hyvänsä — on jotakin sinua vastaan, niin mene ensin sopimaan hänen kanssaan” ja sitten sinulla on oleva yhteys taivaalliseenkin Isääsi. Elämä Jumalassa on yhteyttä ihmisiin ja yhteyttä Jumalaan. Kun luutnantti sai tämän kuulla, hän riemastui ja sanoi nyt ymmärtävänsä, että kirkollamme on tärkein tehtävä tämän ajan ihmisten keskuudessa. Toivottavasti hän jo on ottanut ensimmäiset askeleensa omien syntiensä tunnustamisen tiellä. Silloin hän jo liikkuu ”rakkaan Pojan valtakunnassa”.

Näin yksinkertainen on se asia, jonka me ihmiset tahdomme tehdä niin sokkeloiseksi. Jeesus sanoo siitä: ”Jos joku kuulee minun sanani, ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, niin hänellä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on jo siirtynyt kuolemasta elämään.” Jeesuksen sanojen kuuleminen on lähtemistä hänen opettamalleen tielle, rakentamaan yhteyttä niihin ihmisiin, joiden kanssa yhteytemme on katkennut.

Tätä merkitsee siirtyminen rakkaan Pojan valtakuntaan. Ja kaiken lopulla on sitten ”se perintö, joka pyhillä on valossa”. Todella erilainen on ihmisten osa. Maailman ihminen katsoo tulevaisuuteen ja näkee edessäpäin vanhuuden ja kuoleman. Hänen elämänsä näytelmä on aina lopuksi murhenäytelmä.

Toisin on kristityn laita. ”Meillä ovat aina parhaat päivämme edessäpäin.” Maisten valojen kerran sammuessa siintää jo silmiimme toisen maailman valaistu rannikko. Siellä ei ole enää sotaa. Vallitsee

rauha ja rakkaus, vain rakkaus. Siellä ei enää erota rakkaistamme. Ollaan iäti yhdessä ja Kaikkivaltiaan siunaus ympäröi meitä. Siellä ei enää hoideta haavoja. Ne ovat arpeutuneet eheämmiksi kuin ne olivat terveytemme päivinä. Siellä ei enää muistella syntejä. Jumala on ne unohtanut ja siellä mekin saamme ne unohtaa. "He ovat valkaisseet vaatteensa Karitsan veressä."

Siksi siellä vain kiitetään.

KRISTUKSEN KIRKKAUS

Jumala on kutsunut teidät meidän evankeliumimme kautta omistamaan Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden.

2 Tess. 2:14.

Monet kristitytkin vaipuvat tänä aikana suureen alakuloisuuteen. He väittävät ajan olevan täynnä masentavia asioita. Heistä tuntuu siltä kuin kielteisyys yhä vain voittaisi alaa. Suuret vallankumoukset ovat hämmentäneet koko maailman henkisen ilmapiirin. Eripuraisuus on päässyt pesiytymään uskovien omaankin joukkoon. Yksityisissä kristityissäkin synti voittaa. Pahan valta on suurempi kuin hyvän. Pimeys yhä kasvaa.

On kuin juuri näille kristityille Pyhä sana tässä puhuisi. ”Jumala on kutsunut teidät meidän evankeliumimme kautta omistamaan Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden.” Uskovina ihmisinä emme ole matkalla kohti pimeyttä ja tuhoa, vaan me kuljemme kohti Jeesuksen Kristuksen kirkkautta. Jos joku väittää, että tämä on keveää puhetta, jolla muka ei ole perusteita, niin siihen on sanottava: Tällä sanomalla o n perustus, ja tämän perustuksen nimenä on e v a n k e l i u m i. Se, joka antaa mielensä masentua, ei ota vakavalta kannalta tätä Jumalan sanomaa. Sellainen kristitty on verrattavissa niihin tämän maailman ihmisiin, joista Paavali kerran sanoo, että ”tämän maailman jumala on sokaissut heidän mielensä, niin ettei heille loista valo, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista”. Kun hän taas puhuu todellisista uskovista, joissa Jumala saa tehdä työnsä, niin hän kirjoittaa: ”Jumala, joka sanoi: ’loistakoon valo pimeässä’, on se, joka loisti sydämiimme, jotta Jumalan kirkkauden tunteminen valoansa levittäisi, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoista” (2 Kor. 4: 4—6). Tätä on evankeliumi. Se julistaa uutta kirkkautta, Kristuksen kirkkautta, joka on yhtä uutta ja valtavaa kuin oli aikojen alussa m a a i l m a n l u o m i n e n. Niinkuin Jumala aikojen alussa loi valon, samoin Hän sytytti Kristuksessa sieluumme uuden valon. Evankeliumin iloviesti kuuluttaa, että tämä uusi Kristus-valo Jumalan toimesta loistaa meidän sydämiimme, ja toimeenpanee siellä täyden uudistuksen. Pimeyteen on tullut valo, valo Kristuksen kirkkaista kasvoista. Kuka voi

sen valon sammuttaa? Kuta pimeämpi on ympäristö, sitä kirkkaampana säteilee Kristus-valo.

Tähän kirkkauteen Jumala on meidät kaikki kutsunut. Sen täysi omistaminen toteutuu Raamatun mukaan vasta silloin, kun tämä aika loppuu, ja kun saamme nähdä Herramme sellaisena kuin hän on. Mutta se alkaa jo täällä keskellä aikaa. Siitä apostoli sanoo: "Me kaikki, jotka peittämättömin päin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimessa, me muutumme saman kuvan kaltaisuuteen, niinkuin vain voi muuttaa Herra, joka on Henki."

Tämä sana ilmentää ihanasti pelastususkomme todellisuutta. Sen lupaus on selvä. Meillä ei ole mitään mahdollisuuksia loistaa omalla valollamme. Kaiken oikean kirkkauden lähde on yksin Kristus. Mutta Hän voi muuttaa meidän koko olentomme oman kirkkautensa kaltaiseksi. Ehtona tähän on kuitenkin, että katselemme häntä "peittämättömin päin". Mitä tällä tarkoitetaan? Ilmeisesti vain tuota yhtä, että emme saa antaa minkään tietoisen synnin hänen valoansa pimentää. Tulemme tässä kaikkein tärkeimpään asiaan. Kristuksen asia on keskellämme niin heikolla kohdalla siitä syystä, että me itse, jotka tahdomme käydä kristityistä, emme katsele Kristusta peittämättömin päin. Koetamme useinkin saada hänen siunauksensa elämäämme, vaikka selvästi tiedämme, ettemme ole suhdettamme häneen selvittäneet.

Mutta totena pysyy aina tämä totuus: Jumala ei siunaa meidän syntiämme. Siitä syystä meidän elämästämme puuttuu ilo, rauha ja voima, että koetam-

me elämämme heikointa kohtaa peitellä Jumalalta, vaikka selvästi tiedämme, että hän näkee lävitsemme.

Joka siis vain katselee maailman pimeyttä ja valittaa sen suuruutta, ei vielä itse vaella Kristuksen valkeudessa. Raamattu sanoo selvästi: ”Jos me valkeudessa vaellamme, niinkuin hän on valkeus, niin meillä on yhteyttä keskenämme ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.” Ja ”meidän uskomme on se voitto, joka voittaa maailman”. Tähän uskoon meidät on kutsuttu Jeesuksen Kristuksen kirkkauden evankeliumin kautta.

TÄNÄ PÄIVÄNÄ

Herra Jumala, tulkoon tänä päivänä tiettäväksi, että sinä olet Jumala Israelissa ja että minä olen sinun palvelijasi ja että minä olen sinun käskystäsi tehnyt kaiken tämän. 1 Kun. 18: 36.

Jumala asettaa uskon aina koetukselle. Hän koettelee uskoa kysymällä, uskommeko häneen nyt, tänä päivänä. Juuri tässä eroavat kuolleen uskon ja elävän uskon tiet.

Kuollut usko hyväksyy kyllä sen ajatuksen, että Jumala e n n e n on ollut omiansa lähellä, että Hän on auttanut muinaisajan pyhiä. Mutta se ei jaksa luottaa, että Jumala juuri tässä, meillä nyt esilläole-

vassa tilanteessa vielä auttaisi. Kuolleelle uskolle Jumala tosin on o l e m a s s a, mutta Hän on kaukana — omassa taivaassaan, mistä matka tänne meidän luoksemme on pitkä ja kulkematon.

Elävälle uskolle Jumala taas näyttäytyy aina läheiseksi, toimivaksi, meistä juuri nyt huolta pitäväksi Isäksi.

Tämä oli profeetta Elian sanoma omalle ajalleen, joka piti Israelin Pyhää niin kaukaisena olentona, että ihmisten oli omasta mielestään turvattava Baaliin, pakanain jumalaan. Elialla on elävä usko. Hän uskaltaa vedota Israelin Jumalaan ”tänä päivänä” toimivana Pyhänä.

Sama on Herran Jeesuksen taivaallinen sanoma hänen omalle ajalleen. Uskovatkin ihmiset elivät hänen aikanaan kuolleessa uskossa Jumalaan. Heidän mielestään Jumala tosin oli aikoja sitten ollut lähellä oleva ja toimiva Jumala. Kerran — niin uskottiin — Jumala oli ollut läsnä, kun Hän l o i tämän maailman. Sitten Hän oli ollut läsnäolevana Kaitsijana patriarkkojen elämässä. Vihdoin hän oli myös ollut palvelijaansa Moosesta lähellä, kun hän tälle Siinailla antoi pyhän lakinsa. Mutta nyt, tänä aikana, jota parast’aikaa elettiin, Hän oli kaukana, taivaitten taivaissa, jossa hän lepäsi autuaassa rauhassaan jätettyään maailmanhallinnan enkeleitten ja henkien haltuun.

Näin uskottiin silloin, kun Herra Jeesus alkoi kuuluttaa evankeliumiansa. ”Minun Isäni t o i m i i tähän asti, ja minä myös toimin” — hän lausuu. Jumala on lähellä n y t, t ä n ä ä n. Hän se on, joka tä-

nään vaatettaa kedon ruohon, joka nyt kukoistaa, mutta jo huomenna uuniin heitetään. Hän se on, joka tänään — juuri nyt — ruokkii taivaan linnun. Paljon enemmän Hän tänään — juuri nyt — pitää huolen omista uskovistaan, joitten usko on niin heikko. Näin vapauttava ja autuuttava on Herran Jeesuksen sanoma.

Jumala on sinua tänään yhtä lähellä kuin hän oli ennen lähellä pyhiä patriarkkojaan. Hän on sinua nyt huoltamassa, niin että hän tietää jokaisen pääsi hiuksen putoamisen. Hän on sinua lähempänä kuin sinun oikea kätesi. Hän on sinua lähempänä kuin se ilma, jota sinä parast'aikaa keuhkoillasi hengität. Jokainen sydämesi lyönti riippuu siitä, että Jumala, taivaan ja maan Herra, sinun elämääsi ylläpitää. Tätä merkitsee elävä usko Jumalaan, se usko, jota Pyhän kirjan kaikki todistajat meiltä odottavat. Siinä uskossa sielu on turvattuna ja oikeassa olossaan. Sillä siinä uskossa sielu tuntee olevansa kotona Jumalan suuressa hoivassa.

Mutta tämä elävä usko sisältää aina myös toisen puolen: jos Jumala on minua näin lähellä ja jos jokainen sydämeni lyönti riippuu Hänen välittömästä huolenpidostaan, silloin ainoa oikea asenne minun puoleltani on siinä, että todella juuri nyt antaudun hänelle. Siinä mielessä Jumala "tekee itsensä tiettäväksi", siinä myös häneen uskovan on oltava "hänen palvelijansa".

Kun minua kehoitetaan uskomaan, että Jumala toimii tänään, se samalla merkitsee, että minun on tänään oltava Jumalan käytettävänä. Käytettävänä ko-

konaan. Näin myös Paavali näkee asian. Kun hän ensin on Roomalaiskirjeen yhdessätoista alkuluvussa puhunut siitä, mitä Jumala on Kristuksessa tehnyt meidän hyväksemme, hän sitten aloittaa kahdennentoista lukunsa sanomalla: ”Niin siis kehoitan teitä antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi. Tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne.”

Moni on kuullut tämän kehoituksen ja antanut itsensä Jumalalle. Mutta hän on ehkä tehnyt pienen varauksen. Mikä on ollut seurauksena? Se, että tuo yksi varaus on johtanut toiseen varaukseen ja kolmanteen varaukseen; — ja rauha on ollut poissa ja voima on poissa.

Rakkaat ystävät! Tänä päivänä, jona Jumala on meitä läsnä, ”tänä päivänä, jos kuulette Hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne!”

TÄYTÄ LUPAUKSESI!

Minä täytän lupaukseni Herralle kaiken hänen kansansa edessä. Ps. 116: 14.

Raamatun mukaan se seurustelu, jota Jumala ja ihminen keskenään ylläpitävät, on todellista seurustelua. Se ei ole vain yksipuolista sanelua Jumalan puolelta ja mykkää, alistuvaista tottelemista ihmisen puolelta. Ei ole kysymys käskevästä herrasta ja orja-

maisesti nöyrästä palvelijasta, vaan tässä puhutaan isästä ja lapsesta, taivaan suuresta, hyvästä Isästä ja meistä hänen armaina lapsinaan. Sen vuoksi myöskin hänen ja meidän välinen kanssakäyminen sisältää vastavuoroisuutta. Mekin saamme esittää Jumalalle kaikki todelliset tarpeemme, yhtä hyvin pienet huolemme kuin myös suuret surumme. Saammepa vielä Jumalaa taivutellakin siihen, mikä mielestämme on meille kaikkein parasta.

Tällainen Jumalan taivutteleminen vie niinkin inhimilliseen toimintaan kuin siihen, että teemme Jumalalle lupauksia, jos hän menettelee niin kuin toivomme. Näin tekivät jo Vanhan liiton hurskaat omassa hädässään. Ja samasta menettelystä löysivät monet meistä itsensä sotaamme edeltävänä kovana aikana ja itse sodan kestäessä. Kuljimme hengellisessä taistelussamme samoja teitä kuin Jumalan pyhät jo tuhansia vuosia ennen meidän aikaamme.

Eiköhän moni silloin puhutellut taivaan Isää tähän tapaan: ”Jos sinä, pyhä Jumala, vielä sen armon meille osoitat, että sallit meidän säilyttää isänmaamme vapaana ja pelastat minulle rakkaat ihmiset kaikkein pahimmasta sodan hävityksestä, niin lupaan sinulle jne.” Niin peräti inhimillistä kuin tämä onkin, se sittenkin Pyhän Sanan mukaan on Jumalalle otollista puhetta. — Ja sitten tuli ihme: me säilyimme, vaikkakin suuresta hinnasta, useiden kohdalla aivan liiankin suuresta hinnasta.

Nyt on tullut aika, jolloin meiltä kysytään tämän lupauksemme täyttämistä. Silloin tuo antamamme lupaus oli salainen asia, jonka vain Jumala ja oma

sielumme tunsi. Nyt Jumala odottaa, että asia tuodaan päivän valoon, että täytämme sanamme "kaiken kansan edessä".

Ainakin meiltä odotetaan, että toisimme Jumalalle kiitoksen siitä avusta, jonka hän meille käsittämättömästä laupeudestaan toi. Olemmeko kiittäneet? Herra Jeesus lausui Jumalan sydämestä ne sanansa, jotka kertovat hänen ihmettelystään, kun kymmenen pitaalista oli parannettu ja vain yksi tuli kiittämään. Se yksi oli Jumalan silmissä kallis.

Miten iloiseksi tuleekaan sielunhoitaja, kun hän joskus saa kokea sellaista kuin minä eilen illalla. Luokseni soitti puhelimella sielu, joka usein oli käynyt puheillani kertomassa vaikeuksistaan. Ei hän mikään varsinainen Jumalan lapsi ole — tavallinen ihminen vain, monissa kärsimyksissä kovasti koeteltu. Mutta eilen hänellä oli asiana pyyntö, että yhtyisin hänen kanssaan kiittämään Jumalaa. Apu oli tullut: hän oli saanut työtä, joka tuotti toimeentuloa, täytti hänen mielensä tyydytyksellä ja antoi hänelle tilaisuuksia palvella lähimmäisiä. — Oletko sinä, lukijani, muistanut kiittää Jumalaa?

Mutta ehkä vaikeana elämäsi aikana olet luvannut jotakin aivan erityistä Jumalalle. Miten on nyt, oletko täyttänyt lupauksesi Jumalalle kaiken kansan edessä? Psalminlaulaja ei hävennyt tätä tehdä. Häpeätkö sinä? Vai oletko ehkä liian mukavuutta rakastava ollaksesi nyt vilpitön hänen edessään, joka sinulle hädän aikana oli viimeisenä turvanasi?

Jos taas olet epätietoinen siitä, miten lupauksesi parhaiten olisi Jumalan tahdon mukaisesti nyt toteu-

tettava, niin siihenkin Raamatun sanalla on neuvonsa tuotavana. Siellä on tämä ohje, joka kaikissa oloissa lausuu Jumalan tahdon: ”Antakaa ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi. Tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne.”

Herra Jeesus on antanut itsensä Jumalalle pyhäksi, otolliseksi uhriksi meidän puolestamme kuolemaan. Nyt meiltä odotetaan, että antaisimme itsemme samoin uhriksi *elämään*, että *ruumiimme* saisi olla uuden Jumalan elämän välikappaleena tässä kuolemanalaisessa maailmassa. Kaikki jäsenemme on käytettävä tähän pyhään palvelukseen. Jalkojemme tulisi olla alttiita vaeltamaan rauhan evankeliumin asialla, kätemme nopeat auttamaan toistemme kuormien kantamisessa, kielemme hyvin harjaantunut puhumaan Jumalan suolaista totuutta ja julistamaan hänen armonsa uudistavaa lääkettä sydämen haavoihin.

Näin Jumala tahtoo lunastaa ei vain sieluamme, vaan myös ruumiimme, hän tahtoo pyhään palvelukseen ei vain sieluamme, vaan ruumiimme, koko olemuksemme. Tarkoituksena on kaiken kansan voittaminen samaan työhön Jumalan suunnitelmien toteuttamiseksi maan päällä niinkuin taivaassa.

MEITÄ RAKASTETAAN

Hän rakastaa meitä ja on päästänyt meidät synneistämme verellään. Ilm. 1: 5.

Varmaan tulemme sanomattoman iloisiksi, kun joku ystävistämme tuo meille terveisiä joltakulta kunnioitetulta henkilöltä ja sanoo, että tuo henkilö pitää meistä.

Mikä riemu! Onko tämä mahdollista? On kuin saisi suuren lahjan, jota ei ole voinut odottaa ja jota ei ainakaan ole ansainnut. En kai sittenkään ole — niinkuin olen luullut — aivan arvoton, koska tuo henkilö pitää minusta. Tämä tietoisuus lisää intoa työhön ja antaa uutta uskallusta yrittää eteenpäin.

Nyt Herra itse lähettää minut sinun luoksesi, lukija, samanlaisella asialla. H ä n r a k a s t a a sinua. Hän ei vain pidä sinusta, hän ei vain siedä sinua, niinkuin joku sinua lähellä oleva ihminen sinulle saattaa sanoa. Herra Kristus rakastaa sinua. Tämän hän tahtoo sanoa juuri sinulle, ken lienetkin, lukijani. Nyt tällä hetkellä Hän ottaa sinut kaikista muista ihmisistä erilleen ja Hän vakuuttaa, että Hän tuntee sinut juuri siinä tilanteessa, missä olet, keskellä kuormiasi ja vaikeuksiasi, ja sitten Hän vakavasti, mutta samalla sydämellisesti lausuu sinulle tämän sanan: ”Minä rakastan sinua ja totisesti tunnen sinun hätäsi paremmin kuin itsekään sen tunnet.”

Tämä on riemullinen sana. Se lausuu minulle, etten minä sittenkään kaikilla synneilläni ja suurella tottelemattomuudellani ole kuitenkaan vielä menettänyt

Hänen ystävyyttään. Kun minä olen uskoton, on Hän yhäti uskollinen. Hän vieläkin minua rakastaa, vaikka minulle sopii vain tuo yksi nimi Hänen edessään: syntinen ihminen. Tämä on Jumalan käsittämätöntä armoa.

Vastaansanomattomana merkkinä ja panttina tästä Hänen rakkaudestaan minua kohtaan on hänen kuolemansa Golgatalla. Kun minä olen rikkonut Jumalan pyhää tahtoa vastaan, olisi ollut oikein, että Jumala olisi vaatinut minun kuolemani. Sillä ”synnin palkka on kuolema”. Mutta käsittämättömässä hyvyydessään Jumala toimitti minun puolestani uhrin, että minä vapautuisin. Jeesus kävi minun veljenäni vapaaehtoisesti minun puolestani kuolemaan, että minä siltä säästyisin.

Vielä nykyäänkin tosin, kun minulle sattuu ikävyyksiä ja onnettomuuksia, kun jokin asia minulta pahasti epäonnistuu, olen taipuvainen ajattelemaan, että tässä on nyt syntieni rangaistus. Minun sairauteni ja minun rakkaitteni sairaus — niin ajattelen — johtuu siitä, että Jumala nyt minua synneistäni rankaisee.

Mikä väärä ajatus! Ei niin! Jeesus Kristus, minun Herrani, on syntini sovittanut. ”Rangaistus oli hänen päällänsä, jotta meillä rauha olisi.” Tämä, mitä nyt koen, on vain Jumalan armoa, jolla hän tahtoo minua katumukseen ja parannukseen vetää, saadakseen minut yhä lähemmäksi itseään.

Tekstimme sanoo, että Hän on meidät verellään päästänyt synneistämme. Moni varmaankin ajattelee näin: Jeesuksen veri kyllä on sovittanut toisten ih-

misten synnit, mutta ei juuri minun syntejäni. Minä raukka olen niin kurja, ettei Vapahtajan työ minulle kuulu.

Miten lohdullista onkaan, että Herra itse tuntee tämänkin vaikeutemme. Hän on juuri tämän epäilyksemme varalta säätänyt meille Pyhän Ehtoollisensa, jossa hän tarjoaa pantin siitä, että juuri minullekin kuuluu hänen työnsä siunaus. Yhtä varmasti kuin minä Ehtoollisessa pääsen osalliseksi leivästä ja viinistä, yhtä varmaa on, että Herra myös juuri minulle sanoo sanansa: ”Sinun tähtesi, sinun edestäsi.” Hänen verensä on vuotanut minun syntieni sovitukseksi, — minä olen vapaa. Jos siis, lukijani, epäilet, niin mene Herran pöytään, käy siellä muutoinkin usein!

Vielä erään keskeisen totuuden tekstimme tahtoo meille senoa: Jeesus on verellään ostanut meidät vapaiksi synneistämme. Hänelle ei riitä se, että Hän on vain meidät sovittanut ja jättänyt meidät sitten syntiemme valtaan. Hän tahtoo vapauttaa meidät niistä. Tämä on kauttaaltaan Raamatun todistus. Jo Uuden Testamentin alkulehdellä, jossa on kertomus Vapahtajan syntymästä, tämä sanotaan selkeästi. Joosef saa sanan: ”Sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapauttava kansansa heidän synneistänsä.”

Ei ole Jumalan tarkoitus se, että sovitus tosin peittäisi meidän syntimme, mutta jättäisi meidät edelleen niiden valtaan lankeamaan. Ristin tuottamaan sovitukseen liittyy Uudessa Testamentissa aina toisena osana Jeesuksen ylösnousemisen voima. Tämän voiman nimenä on Pyhä Henki, jonka Jumala

vuodattaa jokaisen uskovan sydämeen. Vasta se, jolla on tämä ylösnousemuksen Henki, voi iloiten yhtyä Paavalin sanaan: "Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapsia", Jumalan sovitettuja lapsia, armahdettuja syntisiä, jotka Jeesus Kristus "on verellään synneistämme päästänyt".

Kiitos olkoon Jumalalle hänen sanomattomasta lahjastaan!

KRISTUKSEN KIRKKO

Vaikka meitä on monta, me olemme yksi ruumis Kristuksessa. Room. 12: 5.

Riemullisimpia havaintojaan uskovainen ihminen tekee silloin, kun hän toteaa, että hän ei ole irrallinen lastu maailmanmeren laineilla, vaan jäsen suuressa yhteisössä, joka on olemassa ennen häntä. Apostolisessa uskontunnustuksessa hän tunnustaa kuuluvansa jäsenenä Kristuksen kirkkoon, "Jumalan Israeliin". jos joku väärässä itsekorotuksen innossa tämän unohtaa, niin Paavali lausuu hänelle: "Et sinä kannata juurta, vaan juuri kannattaa sinua." Kaiken perustana on elävä elimistö, joka oli olemassa jo ennen yksityisiä uskovia.

Kirkko ei ole syntynyt yhdistyksen tavoin siten, että määrätyt ihmiset olisivat päättäneet liittyä yhteen. Se on Jumalan luoma, Pyhän Hengen elävöit-

tämä elimistö, pyhiinvaeltajasaattue, jonka alkupää on kaukana Vanhan liiton Jumalan kansassa ja jonka toinen pää, lunastettu seurakunta, jo viettää suurta ehtoollista kirkkauden maailmassa.

Keskellä tätä vanhaa, jo katoamassa olevaa maailmaa kirkko on kappale uutta luomakuntaa, mikä kerran kirkkaudessaan on ilmestyvä nykyisen maailman tilalle. Siinä tulevan maailmanajan voima, Pyhä Henki, lakkaamatta jo on luomassa sitä uutta elämää, jolla on iankaikkisuuden lupaus. Sen vuoksi siihen kuuluvat tuntevat tässä maailmassa olevansa "vieraita ja muukalaisia". Heidän yhdyskuntansa on taivaissa, josta he odottavat Kristusta Vapahtajaksi, muuttamaan heidän alennustilassa olevan ruumiinsa kirkkautensa ruumiin kaltaisiksi.

Kirkon koko sisältö on ilmaistu sen uustestamentillisessa nimityksessä "Kristuksen ruumis". Ylösnoussut Herra, kuoleman voittaja, on siinä läsnä ja hänen Henkensä ylläpitää sen jäseniä. Kun Paavali saa Damaskon tiellä nähdä Ylösnousseen, niin hän kuulee kysymyksen: "Saul, Saul, miksi sinä vainoat minua?" Hän ei ollut vainonnut Jeesusta, vaan hänen seurakuntaansa, mutta seurakunta oli sama kuin kirkastettu Herra. Kirkko on Kristuksen voiman, Pyhän Hengen, ylläpitämä elimistö. Siksi siinä myös on voimassa Pyhän Hengen antama valtuus syntien anteeksi antamiseksi (Joh. 20: 22 s.).

Tehtävänä kirkolla on julistaa evankeliumia ja siten voittaa kaikki kansat opetuslapsiksi. Kasteessa Jumala painaa sinettinsä jokaiseen, joka "ulkopuolella olevista" otetaan sen yhteyteen. Pyhässä Ehtool-

lisessa taas Kristuksen hajallaan oleva seurakunta, joka on koottu kaikista kansanheimoista ja kansoista ja kielistä, kokee olevansa vain yksi lammashuone, niinkuin sillä myös on vain yksi Paimen. ”Koska leipä on yksi, niin me monet olemme yksi ruumis.” Ei mikään voima voi purkaa tämän elimistön yhteyttä, sillä ”Jumalan sana ei ole kahlehdittu” eikä mikään erottava väliseinä voi sitä sanaa pidättää.

Ehtoollisessa Golgatan sovitustyö jatkuvasti tulee läsnäolevaksi todellisuudeksi Kristuksen ruumiin jäsenissä. Siinä koetaan jo keskellä tätä aikaa taivaan autuutta: ”Jos me valkeudessa vaellamme, niinkuin hän on valkeus, niin meillä on yhteyttä keskenämme ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.” Pyhässä ateriassa maanpäällinen seurakunta yhtyy taivaalliseen tuodakseen kiitoksen pelastuksensa Jumalalle:

”Hänelle, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti.”

SISÄLLYS: